

Arrest

nr. 93 733 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

- In zake: 1. X
 in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X
2. X
 als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
 Berckmansstraat 104
 1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, en X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen, X, X en X, op 26 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D'HAENENS, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende een aanvraag in tot F-kaart in functie van haar echtgenoot die een verblijfsrecht verkreeg als EU werknemer.

Op 2 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van haar echtgenoot een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Op diezelfde besliste de gemachtigde eveneens om het verblijfsrecht van verzoekster en haar drie kinderen te beëindigen. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 29 mei 2012.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A.Z. (...) van Marokko nationaliteit.

+ A.A.A.

+ A.A.N.

+ A.M.B.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de-beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van A.E.Y.M. waarbij A.Z. zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van A.Z. overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15.12.1980.

in belang van de minderjarig kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 10 van de wet van 15.12.1980. In belang van de kinderen dienen zij hun ouders te vervoegen. Het betreft: A.A.A., A.A.N.. en A.M.B.).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending van de artikelen 42ter, 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van de inadequate motivering, onvoldoende motivering en de kennelijke appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel:

Met betrekking tot de drie minderjarige kinderen wordt de bestreden beslissing in uitvoering van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen.

Dit artikel voorziet de gevallen waarin de Staatssecretaris of zijn gemachtigde het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, die zelf burger van de Unie is, kan beëindigen.

Artikel 42ter, §1, derde lid, bepaalt dat “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu wordt er alleen maar gezegd dat “in belang van de kinderen dienen zij hun ouders te vervoegen”.

Uit nazicht van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de tegenpartij geen rekening met de duur van het verblijf van de kinderen in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk (ten name hun scholing) en de mate waarin ze bindingen hebben met hun land van oorsprong hield bij de beslissing om een einde te stellen aan hun verblijf.

In dit opzicht is het opmerkelijk dat de kinderen naar Belgische scholen sinds 2009 gaan (sutkken 3).

De motivering van de bestreden beslissing zou moeten aantonen dat de tegenpartij concreet rekening hield met al die elementen en in het bijzonder met het belang van de drie kinderen, quod non in casu.

Gelet op dit gebrek kon de tegenpartij niet beslissen het verblijfsrecht van de verzoekers te beëindigen zonder artikel 42ter, §1, derde lid, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur te schenden. De bestreden beslissing schendt de verplichting tot formele motivering en alle wettelijke bepalingen reeds aangehaald. De eisers menen dat het enige middel gegrond is.

Tweede onderdeel:

Met betrekking tot de verzoekster wordt de bestreden beslissing in uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen.

Dit artikel voorziet de gevallen waarin de Staatssecretaris of zijn gemachtigde het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, die geen burger van de Unie is, kan beëindigen.

Artikel 42quater, §1, derde lid, bepaalt dat: " Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

In casu wordt er alleen maar gezegd dat "ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van A.E.Y.M. waarbij A.Z. zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van A.Z. overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15.12.1980".

Uit nazicht van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de tegenpartij geen rekening met de duur van het verblijf van de verzoekster en haar familie in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin ze bindingen heeft met haar land van oorsprong hield bij de beslissing om een einde te stellen aan haar verblijf.

De motivering van de bestreden beslissing zou moeten aantonen dat de tegenpartij concreet rekening met al die elementen hield, quod non in casu.

Gelet op dit gebrek kon de tegenpartij niet beslissen het verblijfsrecht van de verzoekers te beëindigen zonder artikel 42ter, "1, tweede lid, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur te schenden.

De bestreden beslissing schendt de verplichting tot formele motivering en alle wettelijke bepalingen reeds aangehaald. De eisers menen dat het enige middel gegrond is."

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Uit haar verdere betoog, m.n. wat betreft de beweerde inadequate of onvoldoende motivering kan evenwel wordt afgeleid dat verzoekster de motiveringsplicht beoogt.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster voert aan dat de formele motiveringsplicht en artikel 42ter van de Vreemdelingenwet worden geschonden aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het verblijf van de kinderen in het Rijk, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun gezins- en economische situatie, hun sociale en culturele integratie in het rijk, met name hun scholing, en de mate waarin ze bindingen hebben met hun land van herkomst bij de beslissing om een einde te stellen aan hun verblijf.

2.5. Artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt met name:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 42^{quater} en 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat ten gevolge de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster, eveneens een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van verzoekster. Voorts wordt overwogen dat in het belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, ook het verblijf van de kinderen zelf dient te worden beëindigd en dat het in het belang is van de kinderen om hun ouders te vervoegen. De Raad stelt vast dat verzoekster deze concrete motieven niet betwist of weerlegt.

2.7. Wel meent verzoekster dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde in het bijzonder met het belang van de drie kinderen rekening hield. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom het verblijfsrecht van de kinderen werd beëindigd, met name wordt overwogen: “ *In het belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomst artikel 42ter § 1, 1° van de wet van 15.12.1980.*”

Vervolgens wordt overwogen dat “*In het belang van de kinderen dienen zij hun ouders te vervoegen*”.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing “*in het bijzonder*” geen rekening houdt met het belang van de kinderen en mist het middel aldus feitelijke grondslag.

Waar verzoekster verwijst naar het gegeven dat de kinderen sinds 2009 in België naar school gaan, hetgeen bovendien als evident dient te worden beschouwd gelet op de leerplicht in België, toont verzoekster evenwel niet aan waarom in de bestreden beslissing uitdrukkelijk omtrent dit gegeven diende te worden gemotiveerd.

Voorts laat verzoekster met haar algemeen betoog en theoretische bemerkingen inzake een gebrek aan een formele motivering inzake artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingen na om te concretiseren met welke andere elementen de gemachtigde rekening diende te houden. Verzoekster draagt geen concrete elementen aan waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij de geuite kritiek.

2.8. Verzoekster voert verder aan dat de formele motiveringsplicht en artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet worden geschonden aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het verblijf van verzoekster in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin ze bindingen heeft met haar land van herkomst bij de beslissing om een einde te stellen aan haar verblijf.

2.9. Artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt met name:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.10. Ook hier stelt de Raad vast dat verzoekster met haar algemeen betoog en theoretische bemerkingen inzake een gebrek aan een formele motivering omtrent artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingen na laat om te concretiseren met welke elementen de gemachtigde rekening diende te houden. Verzoekster draagt geen concrete elementen aan waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij de geuite kritiek.

2.11. Aangezien de juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoekster derhalve in de mogelijkheid werd gesteld zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. Voorts wordt een

schending van formele motiveringsplicht in het licht van de artikelen 42ter, § 1, derde lid en 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.12. In de mate dat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, herinnert de Raad eraan dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

2.13. Gelet op het voorgaande, wijst de Raad erop dat met een louter algemene en theoretische stelling dat uit de motivering niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen zoals opgesomd in artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en een loutere verwijzing naar het gegeven dat de kinderen in België naar school gaan, verzoekster er niet in slaagt om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen noch toont zij aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet heeft beslist om het verblijfsrecht van de kinderen te beëindigen.

2.14. Eveneens gelet op voorgaande, wijst de Raad erop dat met de louter algemene en theoretische stelling dat uit de motivering niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen zoals opgesomd in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, verzoekster er niet in slaagt om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen noch toont zij aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet heeft beslist om haar verblijfsrecht te beëindigen.

Weliswaar zijn op de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een persoon die zelf geen EU burger is maar wel een familielid is van een EU burger, een aantal uitzonderingen gesteld; met name worden in paragrafen 2 tot en met 4 van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet een aantal gevallen opgesomd waarin een familielid zijn of haar verblijfsrecht behoudt.

Het komt evenwel aan de verzoekster toe om, indien zij zich wenst te beroepen op omstandigheden die van aard zijn om de toepassing van de artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet te verhinderen, deze ter kennis te brengen van de overheid die de relevantie ervan dient te onderzoeken. De Raad stelt echter vast dat verzoekster zich niet *in concreto* beroept op een behoud van verblijfsrecht. Tevens blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekster heeft nagelaten om enig initiatief in die zin te ondernemen alsook heeft nagelaten om *in tempore utili* het minste element omtrent een eventueel behoud van verblijfsrecht te communiceren (zie in deze zin RvS 18 september 2012, nr. 9045). De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster sinds 9 juni 2009 niet meer officieel tewerkgesteld is en dat de bestreden beslissing pas op 2 september 2011 werd genomen. De verzoekster had dus ruim de tijd om, indien zij aanspraak maakte op een behoud van verblijfsrecht, daar melding van te maken, *quod non in casu*.

2.15. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de motiveringsplicht noch van artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES